

Nienke interviewde haar revalidatiearts 'Het was leuk om de rollen een keer om te draaien'

De revalidatiearts is voor kinderen met cerebrale parese (CP) een vertrouwd persoon. Nienke Heijne Makkreel (16 jaar), ambassadeur van het project Participatie in Perspectief (PiP), zat deze keer aan de andere kant van de tafel en interviewde haar revalidatiearts Annemieke Buizer. Samen met de andere elf jongerenambassadeurs bedacht Nienke welke vragen ze wilde stellen.

Door: Nienke Heijne Makkreel
Foto's: Joris Louwes

Zelf je arts interviewen, hoe was dat?

Nienke: 'Ik vond het speciaal om mijn revalidatiearts te interviewen. Het was leuk om de rollen een keer omgedraaid te hebben: ik stelde nu de vragen. Het was heel interessant om meer te leren over hoe het is om revalidatiearts te zijn en om je arts beter te leren kennen.'

Kijk voor het volledige interview:
www.bosk.nl/participatieinperspectief.nl

Waarom heeft u ervoor gekozen om kinderrevalidatiearts te worden?

'Ik ben nu zeven jaar revalidatiearts. Toen ik begon als dokter wilde ik eerst eigenlijk neuroloog worden. Als arts-assistente ben ik begonnen bij de neurologie omdat ik dat heel interessant vond. Je hersenen sturen natuurlijk alles aan. Bij neurologie was je vooral bezig met een diagnose stellen en de revalidatiearts keek dan hoe het verder moest met de patiënt. Dit vond ik een wonderlijk proces, hoe mensen met ernstige aandoeningen door bijvoorbeeld een ongeluk of een ziekte toch nog heel veel in het dagelijkse leven konden doen. Toen heb ik eerst nog een tijdje onderzoek gedaan naar de langetermijneffecten van de behandeling voor kinderen met kanker. Dat onderzoek vond ik heel leuk en zo ben ik erop gekomen om met kinderen te werken en kinderrevalidatiearts te worden.'

Wat is uw specialiteit als revalidatiearts?

'Ik werk met kinderen van 0 tot 18 jaar, dus dat is nog heel breed. Maar ik houd me vooral bezig met kinderen die aandoeningen hebben aan het centraal zenuwstelsel. Cerebrale parese is de grootste diagnosegroep.'

Wat vindt u het leukste aan uw werk?

'Mijn werk is geen dag hetzelfde. Iedere patiënt heeft een ander leven en andere doelen, dus het is leuk om er bij iedereen achter te komen wat belangrijk voor hun is en samen te puzzelen hoe we dat het beste kunnen bereiken. Je bent echt bezig met het verbeteren van het dagelijks leven en niet alleen met medicijnen en de ziekte zelf. Het is heel mooi hoe je kinderen ziet opgroeien en ziet dat ze uiteindelijk zelfstandig worden. De samenwerking met andere artsen en therapeuten maakt mijn werk ook heel leuk.'

Wanneer is het voor kinderen mogelijk om zelf beslissingen te nemen?

'Dat verschilt wel een beetje per kind, maar ik probeer kinderen van jongs af aan zelf aan te spreken. Ik wil ze er zelf bij betrekken. Ik vind het belangrijk om alles heel goed uit te leggen, zodat de kinderen weten wat het belang van de behandeling is.'

Als mijn ouders willen dat iets gebeurt en ik wil het niet, wat gebeurt er dan?

'Dan gebeurt het niet. Maar als het iets is dat wel heel belangrijk is, leg ik wel heel goed uit waarom het nodig is, maar ik kan (en zal) je niet dwingen een behandeling te ondergaan. Ik leg uit wat de consequenties zijn van het weigeren van de behandeling.'

Kijkt u nu anders naar dingen in het dagelijks leven door uw beroep?

'Ja, zeker. Ik ben me er nu meer bewust van of iets toegankelijk is met een rolstoel, zoals bij pretparken of op een festival. Ik probeer ook wel mee te denken hoe iets beter zou kunnen.'

Cerebra

‘Ik probeer kinderen van jongs af aan zelf aan te spreken’

Kunt u zich goed inleven in een patiënt?

‘Ik vind dat je daar voorzichtig in moet zijn. Om echt te voelen hoe het dag in dag uit voelt, weet je niet echt. Maar omdat ik zoveel met kinderen met een beperking en hun gezinnen te maken heb, ben ik er wel heel goed van doordrongen. Ik ben ook onder de indruk van de veerkracht van mensen. Ik probeer ook altijd te kijken wat het voor het hele gezin betekent.’

Heeft u een speciale herinnering aan uw werk?

‘Er zijn zoveel bijzondere momenten. Een aantal keer heb ik gezien dat kinderen veel meer kunnen dan op het eerste gezicht duidelijk was. Met hulpmiddelen komen ze dan weer veel verder. Of een kind dat door een operatie veel meer kan. Het is altijd mooi om te zien dat iemand op zijn of haar eigen manier goed mee kan doen in de maatschappij.’

Welke ontwikkelingen heeft u in de kinderrevalidatie meegemaakt?

‘We zijn ons meer bewust van de plek die jongeren hebben en dat er meer aandacht moet zijn voor de ontwikkeling naar volwassen worden. We proberen dit ook meer zonder de ouders te doen, zodat de jongeren het zelf oppakken.’

Welke ontwikkelingen zijn er in de toekomst nog mogelijk in de kinderrevalidatie?

‘We kunnen medisch meer, bijvoorbeeld op het terrein van spalken. Vroeger waren het ondingen, heel zwaar. Nu zijn ze veel lichter en kunnen ze aan de wensen worden aangepast wat uiterlijk betreft. En spalken helpen de kinderen beter in beweging te blijven.’

Wanneer is het duidelijk dat iemand klaar is met revalideren of komt er eigenlijk nooit een einde aan?

‘In de groei blijven kinderen zich natuurlijk ontwikkelen en per levensfase zijn verschillende dingen te bereiken. We werken veel doelgerichter in de revalidatie, waardoor niet constante therapie nodig is. Je werkt dan af en toe intensief aan één belangrijk doel.’

Participatie in Perspectief

Participatie in Perspectief (PiP) is een onderzoeksproject voor, maar vooral ook mét jongeren zelf; hun stem telt! PiP richt zich op het delen van ervaringsverhalen (thema's: school, sport en zorg). Naast jongeren met cerebrale parese (CP) die hun ervaringen zullen delen in interviews, is er ook een groep ambassadeurs met CP. Deze groep is actief betrokken in alle fases van het project.

www.perrin.nl/index.php/pip-12-17-jaar

Participatie in Perspectief (PiP) is een gezamenlijk project van het Kenniscentrum Revalidatie-geneeskunde Utrecht (UMC Utrecht Hersencentrum / De Hoogstraat Revalidatie) en de BOSK. Het project wordt gesubsidieerd door FNO.

‘Het is heel mooi hoe je kinderen ziet opgroeien en ziet dat ze uiteindelijk zelfstandig worden’